

سانسور حکومت پهلوی و تئاترهای سیاسی

۲۳ آبان ۱۳۹۶ ساعت ۲۳:۱۳

حکومت های دیکتاتوری با همه هنرهایی که می تواند زبان گویایی برای نقد سیاسی و اجتماعی باشند با شدت و حدت بسیار زیاد برخورد می کنند. از همین روست که در ایران عصر پهلوی نیز نمایش و تئاتر با فراز و نشیب زیادی همراه بوده است . . .

کافه تاریخ- کافه هنر

حکومت های دیکتاتوری با همه هنرهایی که می تواند زبان گویایی برای نقد سیاسی و اجتماعی باشند با شدت و حدت بسیار زیاد برخورد می کنند. از همین روست که در ایران عصر پهلوی نیز نمایش و تئاتر با فراز و نشیب زیادی همراه بوده است:

«با برقراری دیکتاتوری شاهنشاهی نمایش دچار رکود شد ولی پس از جنگ جهانی دوم و همزمان با جنبش های دمکراتیک، تجربه تازه ای در نمایش آغاز شده با کودتای ۱۳۲۲ و حاکمیت مجدد دیکتاتوری و استقرار رژیم سانسور، نمایش از رشد طبیعی باز ماند. به تدریج ترجمه و اجرای نمایش های بی خطر فرنگی و گاه به گاه عرفانی و پوچ گرایی ایرانی باب شد. با فعال شدن مراکز آموزش تئاتر و تشکیل گروه های مختلف نمایشی، طی دهه ۳۰ و ۴۰، نمایش رونق تازه ای یافت. از فعالین این دوران می توان به علی نصیریان، جعفر والی، جمال میرصادقی، عزت الله انتظامی، غلامحسین ساعدی، بهرام بیضایی و رکن الدین خسروی اشاره کرد. طی دهه ۵۰ به دلیل محدودیت ها و ممنوعیت های اداره سانسور به جز نمایش هایی که به وسیله گروه های دانشجویی و دانشگاهی اجرا می شد، گروه های مستقل کمتر امکان اجرای نمایش داشتند.»

منبع : محمدرضا پولاوند، کافه نادری، تهران، انتشارات منوچهری، ۱۳۹۰، ص ۹۶-۹۵

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/36416/سياسي-تتاثرها-پهلو-حکومت-سانسور>